

# CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei  
Pe 6 luni . . . . . 16 »  
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate.  
Pentru etreținătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDIȘĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să  
țină seamă de sacrificiile ce face prin im-  
bunătățirile aduse acestui ziar și să bine-  
voiască a-și achita abonamentele, unii fiind  
neplătiți pe câte unu și doi ani.

SUMAR:

Procesul societății de aprovizionare al armatei imperiale  
active ruse din anul 1878, de d-nul P. Borș. (urmare).

Codul comercial: Despre faliment (urmare 46) de d. C. N. To-  
neanu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație secția I: Căpitan Th. Pallade, ca tutore  
al minorei sale fice Alexandrina Pallade cu Al. Ciurcu, tu-  
torele minorei sale fice Adela Al. Ciurcu, Ministerul Do-  
menilor și D. Maratheu.

Idem: Ministerul de finanțe cu Mihail Caracaș.

Idem: Zinca Strâmbeanu și Sița Strâmbeanu cu colonei  
C. Vespescu.

Curtea de Casație secția II: Epitropia așezămintelor Nifon  
Mitropolitul cu Primăria Capitalei.

Curtea de Apel din București, secția I: Căpitan Ctulei cu D.  
Bârzescu.

PROCESUL <sup>1)</sup>

SOCIETĂȚII DE APROVIZIONARE

AL

armatei imperiale active ruse din anul 1878.

(Urmare)

Domnule Președinte,

Cu câte-va zile mai înainte de a începe acest gigan-  
tic resbel, care trebuia să aducă o schimbare în charta  
Europei orientale, redând naționalităților oprimate liber-  
tățile lor: guvernul imperial rus a prevăzut necesităților  
prin înființarea unei agenții, care alături și sub inten-  
dența companiei active să furnizeze toate cele de trebu-

buintă pentru *nutrimentul și întreținere*. Intru acest  
scop s'a și încheiat la Chișinău la 16 Aprilie 1877 o con-  
vențiune între intendența militară rusă de o parte, și  
trei distinse persoane din Rusia de altă parte, rentierul  
E. Greger și comercianții A. Horovitz și A. Cohan. In curs  
de mai bine de 13 luni, acești agenți au furnizat armata rusă  
în un mod demn de toată lauda; nota bine în localități  
în mare parte neșosăluite, în timpuri grele, și pe o scară  
foarte întinsă din-coace și din-colo de Dunăre. Cu înce-  
tarea operațiunilor militare, la 1 Iulie încetează și con-  
tractul cu guvernul imperial rus.

Această agenție zisă „Societatea de aprovizionare a  
armatei ruse” se găsește actualmente în liquidarea comp-  
turilor către o comisiune delegată de guvern, și care  
verifică chitanțele de produsele predate intendenței și  
diferitelor corpuri de armată. Societatea a vărsat sume  
enorme în România, și până aci tribunalele noastre nu  
a avut a semnala plângerii de nici un fel. Singura îm-  
prejurare independentă de voința societății, verificarea  
compturilor sale, a pus-o în dura necesitate să «suspende  
momentan plățile sale». Fie veri-cine însă încredințat că  
aceste plăți nu se vor face mult așteptate, căci comisiu-  
nea verificatoare este aproape să-și termine lucrarea sa.

A trebuit, precum se întâmplă de comun, să se gă-  
sească patru cinci persoane care să formuleze în jus-  
țiția noastră pretențiuni absolut nefondate. Iar un cre-  
ditor, d. Em. Rosenthal, devenind prin cesiune poseso-  
rul unui bilet la ordinea lui Zacharini în sumă de 70  
mii franci, s'a grăbit neîncasând banii, a cere să fie zisa  
societate declarată falită; cea ce a și avut loc în ziua  
de 28 Iuliu față numai cu acest creditor și societatea de-  
bitoare. Lăsăm la o parte cazul iregulariū a citării în  
judecată a d-lui Naum Horovitz, reprezentantul societă-  
ței; pe când este elementariū cunoscut în materie de  
faliment, că o hotărâre declaratoare de faliment se pro-  
nunță citându-se «însuși asociații» stăpânii averei, și

<sup>1)</sup> Vezi Curierul Judiciar No. 22.

care singuri pot valida, opune obiecțiunile lor. Destul numai să zicem că noi majoritatea creditorilor, care ne vedem interesele periclitare, am oposat hotărârea din 28 Iulie, și comptăm pentru motivele ce vom arăta, că tribunalul în spiritul său de imparțialitate să pună aceeași grabă de a'și reforma hotărârea.

În apărarea ce fac, nu vin să susțin că o societate străină nu trebuie să nu putea să fie declarată falită de tribunalele române. Nu! Această cesiune care de și a fost obiectul unor discuțiuni în știința dreptului internațional privat (v. Foelix); totuși noi credem că meritamente s'a rezolvat pe principiul «utilității și convenienței reciproce» dintre națiuni, că „străinii alegându'și un alt loc de cât acela al patriei lor pentru executarea convențiilor, să presupun că dășii au voit să se conformeze la prescripțiunile legilor locului» (v. legea română care prescrie indentic, «l. 21, fi., de oblig. et. act.»; v. și părerile lui Foelix, Voët, Mulhenbruch, Titmann, Rocco, etc. Iar contra, numai: Meier, Leyser și Waechter).

Nu vii nici să ridic un declinator de competență «rațione personae» M'asî putea cu succes prevala de atare incident, care are un puternic temei în art. 7 a contractului sus zis de la 16 Aprilie 1877, unde expres se precizează că «domiciliul și stabilimentul general al societății va fi unde se va afla cartierul general al campaniei active». Este notoriu cunoscut că de cât-va timp acest cartier se află stabilit la «San-Stefano.» pe lângă comandantul superior generalul Totleben. S'ar putea deci cu mult cuvânt susține, că în virtutea art. 7 din contract, și a art. 186 c. com. combinat cu art. 96 c. civ. și 64 lit. a pr. civ., creditorii nu pot sesiza cu asemenea cerere de faliment, de cât tribunalele locale de la «San-Stefano.» Și să nu se zică că numai falitul poate escipe un atare declinator de competență, fiind de tot elementar principiul «că drepturile, acțiunile și excepțiunile debitorului aparțin creditorilor săi.» (art. 974 cod. civ.) Nu ne vom servi de asemenea mijloace și incidente pentru că noi voim să se facă lumină asupra unor chestii atât de grave, și în resolvarea căreia ne place a crede că tribunalele noastre vor fi la înălțimea principiilor științifice, care fac gloria justiției unei țări!

Lucru care importă pe noi toți, este să știm dacă Societatea de aprovizionare a armatei active ruse poate fi calificată societate comercială. Chestiunea are o importanță vitală în privința efectelor juridice ce decurg de aci, nu atât sub raportul regulării competenței, cât pentru că numai „comercianții“ se declară faliti, și numai pentru datorii care au cauze comerciale (art. 186 cod. com.) Legile noastre comerciale sunt identice legilor franceze, italiene și altele; nici cum legilor engleze și germane, care singure admit falimentul și a persoanelor necomerciale, fie chiar pentru datorii civile. Să nu se uite și să nu se confunde aceste două stări de lucruri cu totul diferite una de alta: «deconfitura și falimentul.» Ar fi inutile și un lux de cuvinte ca să arătăm deosebirea ce le disting; ar fi o digresiune nepermisă să dis-

cutăm înaintea acestei instanțe asupra deconfiturei, despre care nu poate fi vorba în privința societății, debitoarea noastră. Tot ce credem necesar este să limităm obiectul discuțiunilor noastre asupra calificațiunei eronate dată de societatea comercială.

Societățile comerciale ce e dreptul, au același obiect ca și societățile civile: «de a lucra în comun, și de a divide câștigul»; dar diferită este «natura și scopul» operațiunilor. Vom tracta noi întâiu chestiunea sub această privință, și sperăm a demonstra că operațiunile societății nu sunt comerciale. În tot cazul, dacă tribunalul ar avea oare cari îndoieli asupra naturii comercialității, cerem să se aplice principiul «că legea comună, și nu legea specială, are putere, când e dubiu, a caracteriza natura societății.» Să nu ni se opună unii termenii de cari s'au servit părțile contractante în convențiunea sus menționată, precum vorbele: «furnituracomisiuni»; căci nu expresiunile vor schimba fondul lucrurilor, nici voiața părților va modifica natura operațiunilor. Să nu ni se opună nici «solidaritatea» prin care asociații s'au legat în acea convențiune; pentru că de și solidaritatea e legea asociațiilor în materie comercială, se știe că și asociațiunile civile pot când voesc să deroghe stipulând expres solidaritatea (v. art. 1520 combinat cu art. 1039 și 1041 același codice). Asemenea nu credem că s'ar susține serios că sunt acte de comerț bunurile ce creditorii posed de la această societate, și care sunt să niște «extracte» (memorandum) derecunoașterea unor sume ce dătoarește, să niște «lettre missive», să niște «bilete simple», și vi'o două „bilete la ordin». În drept se știe, că atari titluri numai atunci sunt acte de comerț, când emană de la comercianți și în același timp provenind din cauze comerciale. (v. art. 308 pr. com). Un bilet la ordine chiar de și devine un act comercial prin girul unui comerciant, totuși nu poate servi ca mijloc a declara falită o societate, când se dovedește că provine din o cauză civilă. Este numai o «praesumptio juris» comercialitatea actelor ce se fac de comercianți, dar care cade îndată ce se probează contrariul. Și Statele emit «hărții monede, rente perpetue,» și alte acte ce se înscriu în marele jurnal al datoriei publice, asupra cărora se negociază cu oare cari formalități împrumutate din transacțiunile comerciale: totuși nici asemenea acte nu se pot califica ca acte de comerț. Chiar banii, care sunt o specie de vânzare a sumei împrumutate, încă nu sunt acte de comerț. Numai când asemenea acte au o «cauză comercială,» adică când „operează înlesnirea schimbului produselor naturii și industriei spre a trage un profit,» numai atunci devin acte de comerț.

Acest faliment este provocat prin neplata biletului la ordine a lui Zacharini girat lui Rosenthal, și care provin din niște pesmeți predați intențenții de Zacharini. Ca să resolvăm în un mod juridic chestiunea comercialității sau necomercialității actelor făcute de această societate, prin urmare și cauza biletului Rosenthal, dacă e comerciale sau civile: voi începe prin a examina de ce natură sunt operațiunile societății, și la ce scop se referesc. În urmă vot cerceta actul convențiunei de la 16 Aprilie și sub r a

portul «formei» ca să vedem dacă societatea trebuie considerată, precum a dispus tribunalul în sentința sa de la 28 Iulie, ca o societate comercială colectivă spre a putea fi pusă în stare de faliment. Indată ce va rezulta din natura și scopul operațiunilor comercialitatea, de sigur că comercială va fi societatea; la din contră, natura și scopul fiind civil, va fi și societatea civil.

(Va urma)

## CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 48 \*)

### Despre Faliment

*Primul argument*, că acest sens limitat trebuie să dăm cuvintelor «ipotecile constituite», rezultă și din semnificarea naturală a trasei înseși, considerată în mod izolat; de ôre-*ce* verbul *constituire* exprimă în tot d'auna o acțiune de creare, de nascere, care poate să se înțeleagă atât în raport cu autorul său cât și abstractiv făcând de el, însă în acest din urmă ca ea o semnificațiune mai amplă și mai estinsă de cât acea pe care o poate avea în primul cas. Este evident că atât în limba italiană, cât și în cea franceză și română, verbul *constituire* și derivatele lui, pot să fie luate în înțelesul de a constitui, crea, delibera, contracta operațiunii care presupun necesarmente un autor, dar care pot fi considerate și independent de aceasta dând însă atunci cuvântului care le exprimă o însemnare mai întinsă, de cât atunci când e luată în raport cu o persoană determinată care operează într'un period de timp asemenea determinat. Or, neputându-se tăgădui că No. 4 art. 709 (Rom. 722 No. 4) vorbește de ipotecile constituite în raport cu persoana comerciantului căzut în faliment, trebuie apoi necesarmente să recunoaștem că prin fraza sus zisă s'a desemnat numai ipotecile convenționale, singurele care pot avea viață prin cooperatiunea directă și imediată a falitului.

*Al doilea argument*, reese chiar din locuțiunea: «ipotecile constituite» dacă le considerăm în raport cu toate cele-lalte acțiuni și operațiuni prevăzute în același articol. În adevăr, acest articol se referă la actele făcute de falit cu titlu oneros și arată o lungă serie de atari acte care se deosebesc în 4 categorii. Or, toate cele-lalte acte din zisele 4 categorii presupun necesarmente cooperatiunea directă a falitului în concurs cu alt contractant. Decî nu este logic a crede că numai în cea ce privește dreptul real de ipotecă legiuitorul a avut o concepțiune mai vastă și a voit să bage la un loc cu actele contractuale cu care falitul a consimțit la ipotecă, și sentința care acordă ipoteca judiciară, (decî cu atât mai puțin pe cea legală) pe care or-*ce* creditor o poate tot-d'auna obține chiar contra voinței debitorului și cu toată opunerea lui.

*Al treilea argument*, este că în codicele precedent din 1865 și codicele Sardiniei din 1882, cuvântul «constitue» era luat în semnificarea de *convenit*, *consimțit*. Este cunoscut că legea franceză din 28 Maiu — 8 Iunie 1838 fu cea dintâiu care voind să facă mai lesnicioasă și mai clară

clasificațiunea actelor cu titlu oneros pe care voia să le lovească de nulitate în interesul masei creditorilor, a pus în articolul său 446 un paragraf special în care a coprins împreună cu gajurile și anticresele încă și ipotecile convenționale și judiciare, de unde prin urmare se escludeau cele legale. Legea franceză din 1838 făcea o inovațiune codicelui francez din 1808. Această inovațiune relativ la dreptul real al ipotecii făcută prin legea din 1838 nu a plăcut legiuitorului Sard dir 1842 care, prin articolul 480 al celui codice dicea: «gajurile și anticresele constituite asupra bunurilor debitorului și or-*ce* inscripțiuni etc.» lăsând afară ipotecile convenționale și judiciare, și tot astfel și legiuitorul italian din 1865, luând ca model codicele Sard din 1842 se servă și el cu cuvântul *constituite*, dar numai în cea ce privește gajurile și anticresele, astfel prin art. 555 zice: «gajurile și anticresele constituite asupra bunurilor debitorului». Decî nu trebuie să ne mirăm când actualul codice italian adăugând pe lângă gajuri și anticrese și ipotecile, se servă tot cu cuvântul *constituite*, el a înțeles să l' întrebuițeze în sensul în care era întrebuițat de codicele vechiu din 1865, adică de a consimți, a regula, a crea prin convențiune; și este de o mare valoare argumentul tras din precedentele legislațiuni, căci un vechiu învățământ dice: «*et posteriores leges ad priores pertinent*».

*Al patrulea argument*, se poate trage din caracterul excepțional al dispozițiunii coprinse în art. 709 (român 722) care primind ideile proiectului prezentat în camera franceză în sesiunea din 1835 a sancționat, respectând buna credință a terțiilor, o simplă presumpțiune de fraudă care poate să fie distrusă prin proba contrariă. Și în adevăr, presumpțiunile, după definițiunea dată de codicele civil, sunt consecințele pe care legea sau judecătorul le aduce de la un fapt necunoscut. Atât presumpțiunea legală, cât și presumpțiunea din faptul omului, au și trebuie să aibă fundamentul lor în ordinea naturală a lucrurilor. Dar tocmai după această ordine naturală, adevărata presumpțiune este că omul este onest și lucrează de bună credință. O presumpțiune de fraudă însă, resolvându-se într'o presumpțiune de rea credință, constituie tocmai contrariul aceleia care își are fundamentul său în ordinea naturală a lucrurilor și care poate să fie justificată față cu falitul și cu acela care a avut raporturi directe cu el, din acel fapt foarte grav care se chiamă faliment; nu poate dar de sigur să fie admisă pe cale de interpretațiune extensivă afară din limitele textului nud al legii.

*Al cincilea argument*, ni l' dă natura chiar a faptului necunoscut, care până la probă contrarie, legea l' consideră probat prin presumpțiunea trasă din faptul cunoscut al stărei de faliment; de oare-*ce* acest fapt necunoscut, în esența sa este un fapt imoral, inspirat de intențiunea ce s'î propune de a asigura un folos nedrept în paguba altora. Se obiectează, este adevărat, că fraudă presumată de art. 709 (Rom. 722) este o fraudă *sui generis*, care poate să subsiste și fără ca terțiul să fi cunoscut starea de faliment a comerciantului, și pentru aceasta trebuie să dăm la o parte teoriile fraudei comune. Dar această idee este evident exagerată și prin urmare greșită: fiind că, dacă este adevărat că fraudă presumată de art. 709 (Român 722) înainte de a fi revestită de intențiunea de a aduce prejudiciu drepturilor altor creditori, este în realitate animată, (față cu falitul, de voința de a asigura terțiului, o pozițiune mai avantajoasă, și față cu acesta de voința de a salva propria sa creanță, și pe de altă parte este tot atât de adevărat că fără concursul acestei voințe este absolut neînțeles față cu terțiul, ideea de fraudă; și de aceia în substanță, această fraudă diferă puțin de cea-laltă fraudă, intru cât chiar pentru așa disa fraudă *sui-generis* este necesar să existe *consilium fraudis* care se concretizează prin voința de a fi avantajat mai mult de cât cel-laltă creditor și *eventus*

\*) Veđi *Curierul Judiciar* No. 22.

*dawni* care se resumă într'o micșorare a masei comune. Or, odată ce stabilim necesitatea de a exista cele 2 elemente ale fraudei și pentru fraudă *sui generis* presumată de art. 709 (722 Rom.) se înțelege foarte lesne că presumpțiunea pe care o stabilește poate să lovească pe terții numai întru cât a avut raporturi directe cu persoana falitului, de oare ce contractând cu el, aveau dreptul și datoria să se informeze de starea lui, și deci esre rațională presumpțiunea că au cunoscut-o. Dar dacă aceasta este rațional în privința lor, este însă nerațional față cu acela care în periodul suspect a comunicat cu persoana falitului numai prin mijlocul justiției. Cu atât mai mult dar acela care a lucrat în virtutea legii, fără să se pue măcar în contact cu falitul, precum este în ipotecile legale.

*Al gaselea argument*, se poate trage din caracterul de a îmblinzi pe care legiuitorul actual a voit să dea dispozițiilor sale, modificând rigorile codicelor precedente. Relativ la dreptul real de ipotecă, codicele frances din 1808 a fost mult mai sever, sancționând prin art. 443 că nimeni nu poate dobândi vr'un privilegiu sau ipotecă asupra bunurilor falitului, în timp de 10 zile anterioare încetării plăților. Legea francesă din 1838 a voit să modereze în mod substanțial această rigoare când a proclamat prin art. 446 nulitatea numai a ipotecelor convenționale și judiciare constituite după încetarea plăților pentru datorii contractate mai înainte și permise explicit în următorul art. 448, că drepturile de ipotecă valabil dobândite pot fi înscrise până în ziua sentinței declarative de faliment. Această îmbliindire nu plăcu legiuitorului Sard din 1842, care voind să menție rigoarea primului codice frances, se ocupă numai cu faptul inscripțiunii, și sancționă nulitatea orî cărei inscripțiunii de privilegiu și ipotecă în cele 10 zile anterioare datei încetării plăților. Legiuitorul italian din 1865 conservă această rigoare escesivă, rigoare pe care codicele actual a voit să o modereze și el în mod substanțial, și de fapt a moderat-o reîntorcându-se la ideile legii francesese din 1838, și încă, relativ la inscripțiunii, la acelea mai blânde ale proiectului prezentat camerei francesse din 1835. Și deci, în armonie cu aceste precedente istorice și cu îmblânzirea tuturilor celor-l'alte dispozițiuni, trebuie interpretat și No. 4 art. 709 (Rom. 722) și prin urmare frasa «ipotecile constituite» trebuiesc înțelese în sensul său cel mai restrâns, de oare-ce nu se poate admite că legiuitorul a voit să mențină vechia severitate numai în ceea ce privește dreptul real de ipotecă, și de oare-ce dacă ar fi vrut să admită și ipotecile judiciare, le-ar fi arătat expres, precum a făcut legea francesă din 1838 relativ la aceste din urmă ipotecă.

*Al șaptelea argument*, este tras din absurditatea că legiuitorul italian actual a voit a stabili o presumpțiune de fraudă în sarcina sentinței (pentru ipotecile judiciare) și în sarcina legii (pentru ipotecile legale). Relativ la ipotecile judiciare se obiectează este adevărat, că și sentința care o crează poate fi fructul colusiunii dintre falit și terțul său creditor. Dar nimeni nu negă aceasta, căci nimic pe lume nu poate scăpa de răutatea ome-nească. Ceea ce însă negăm este, că legiuitorul a voit să presupue acea colusiune, prin simplul fapt că sentința a fost pronunțată de magistrat în timpul intermediar între încetarea plăților și declararea falimentului, cea ce negăm este că poate să existe o sentință (pentru ipotecile judiciare) care să fie în parte legitimă și în parte pătată de fraudă, de oare-ce odată judecata începută cu rea credință de acela care avea cunoștința de starea de faliment, ea rămâne viciată în toate părțile sale în care intră și sentința cu care se finește. Relativ la ipotecile legale, absurditatea ajunge la maximul ei, pentru că dacă s'ar admite o presumpțiune de fraudă și față cu ele, carl eaŭ naștere ot-d'auna *ministerio legis*, ar trebui să dicem că codicele actual a considerat capabil de fraudă și pe Stat, în cavoarea căruia este cu toate acestea stabilită o ipotecă

legală în codicele civil, și pe minore căruia i s'a dat ca tutore un comerciant deja căduț în stare latentă de faliment, de și legea îl consideră incapabil de a cunoaște și de a voi, pe femeia falitului, pe vîndătorul imobilului etc.

Ca ultimă considerațiune este că această interpretare nu este contrazisă nici de lucrările preparatorii ale actualului codice de comerț, și nici poate să aducă vr'o pagubă gravă masei creditorilor, care are facultatea de a ataca ipotecile neconvenționale prin acțiunea din art. 708 (Român 721), adică prin acțiunea pauliană.

Apoi din aceia că în Italia ipotecile judiciare ar intra, să presupunem, în presumpțiunea de fraudă de care am vorbit, nu se poate dice că intră și ipotecile legale pe același picior cu cele judiciare, pentru că dacă art 709 al. 4 (722 rom.) le esclude nevorbind de ele, această escludere este în natura însăși a lucrurilor și implicită în lege, și ar fi chiar necesar o expresă declarațiune pentru a le coprinde, dacă legiuitorul ar vrea să facă această greșală.

Dacă ne am ocupat pe larg cu ipoteca judiciară, este pe de o parte a trage conclusia prin asortiori pentru ipotecile legale, iar pe de alta că prin analogie să confirmăm și mai mult aceia ce am dis mai sus (N. 216) relativ la plățile cu titlu oneros de care vorbește No. 1 de sub același art. 722, când sunt făcute în urma unei execuțiuni judiciare.

(Va urma).

## JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

### INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 18 Mai 1894

#### Președenția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

Căpitan Th. Pallade, ca tutore al minorei sale fice Alexandrina Pallade cu Al. Ciuron, tutorele minorei sale fice Adela Al. Ciuron, Ministrul Domeniilor și D. Marathea.

Minori.—Tutore.—Consiliu de familie.—Cari sunt acțiunile ce tutorele poate face și la care poate răspunde fără avisul consiliului de familie.

Apel.—Dacă tutorele poate face apel fără autorizația consiliului de familie.

Interpretarea actelor.—Dacă instanțele de fond sunt suverane să interprete actele.

Martori.—Dacă instanțele de fond sunt suverane să aprecieze utilitatea chemării martorilor.

Omisțiune esențială.—Dacă omisiunea instanței de a se pronunța asupra propunerii de martori este esențială. (Art. 408 codul civ.l).

1) *Avisul consiliului de familie este cerut numai în cazul când tutorele pornește judecată relativă la drepturile imobiliare ale minorului său încuviințează la o cerere relativă la aceste drepturi; nu este însă cerut când tutorele nu face de cât să se apere într'un proces relativ la imobilele minorului și nu încuviințează la pretențiunile făcute.*

De asemenea, în cea ce privește dreptul de apel al tutorelui, dînsul poate face apel și fără autorizația consiliului de familie, în cazul când la prima instanță a fost defendor.

2) *Interpretarea actelor este de atributul suveran al instanțelor de fond când prin interpretare nu să schimbă însăși natura actului.*

3) *Buna sau reaua credință sunt cestiuni de fapt a căror apreciere este lăsată la suveranitatea instanțelor de fond.*

4) *Instanțele de fond fiind suverane să aprecieze utilitatea chemării martorilor când și formează convicțiunea din acte și din orî-ce alte mijloace, omisiunea ce ar fi făcut nepronunțându-se asupra*

propunerii unei părți de a se chema martori, nu este esențială și deci nu poate atrage nulitatea hotărârii.

Decisiunea No. 170/94. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Căpitan Th. Pallade, tutorele minorei sale fiice Alesandrina Pallade, contra decisiunii Curței de Apel din București, secția I, cu No. 52/93, dată în proces cu Al. Ciurcu, tutorele minorei sale fiice Adela A. Ciurcu, Ministerul domeniilor și D. Marathea.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

S'au ascultat: D-nii avocați D. Chebapcea și D. Gianni, în dezvoltarea motivelor de cassare, precum și d-nii avocați M. E. Schina, C. Boerescu, V. Vineș și M. Sipsomo, în combateri.

S'a ascultat d-l procuror general G. Filitti, în concludență;

Curtea deliberând,

Asupra motivului I<sup>ii</sup>:

„Violarea art. 408, întru cât tutorele n'a avut autorizarea consiliului de familie în procesul relativ la un imobil și în care deținea imobilul“.

„De asemenea n'a avut autorizație de a face apel“.

Având în vedere că prin art. 408 din codul civil, legea cere autorizarea consiliului de familie numai în cazul când tutorele pornește judecată relativă la drepturile imobiliare ale minorului, sau încuviințează la o cerere relativă la aceste drepturi; că din acest articol rezultă că tutorele, poate răspunde la o acțiune fie și imobiliară, adică să respingă pretențiunile celor ce ar reclama contra minorului, fără a fi autorizat, având dreptul de a se apăra prin toate mijloacele ce legea îi pune la dispozițiune, și să cheme în garanție pe cei de al treilea, întru cât chemarea în garanție nu este o acțiune propriu zisă, ci un mijloc de apărare prin care tutorele tinde a garanta pe minore la cas când acțiunea intentată în contra sa s'ar admite;

Că, de asemenea, în ceea ce privește dreptul de apel al tutorelui, asupra acestor cesțiuni, acest drept să recunoaște tutorelui în cazul când la prima instanță a fost defendor, întru cât apelul făcut contra unei sentințe nu constituie o nouă acțiune, ci este o continuare a primei instanțe, prin apel nu face alt ceva de cât să continue apărarea sa;

Considerând că, în specie, se constată din decisiunea atacată cu recurs că obiectul acțiunii de față, este cererea făcută de Speranța Ciurcu și continuată după moartea sa de minore sa fiică Adela Ciurcu prin tutorele său Al. Ciurcu, contra minorei Alexandrina Pallade, reprezentată prin tutorele său căpitan T. Pallade, recurentul, și prin care cerea ca minore Pallade să'i delase ca la 410 pogoane pământ din moșia Tândărei și venitul acestui pământ de la epoca de când le stăpânește; că la această acțiune tutorele minorei Pallade putea să răspundă și să se apere fără a avea trebuință de autorizațiunea consiliului de familie; că între mijloacele de apărare ale tutorului, a fost și chemarea în garanție a lui C. Marathea, de la care tutorele cumpăraseră pentru minore Pallade cele 410 pogoane revendicate de Speranța Ciurcu.

Că așa fiind Curtea de Apel nu a violat întru nimic dispozițiunile art. 408 din codul civil priimid pe tutorele minorei Pallade să stea în instanță fără a avea autorizația consiliului de familie, iatru cât deasul era defendor și chiar în apel, unde pe lângă calitatea de

apelant mai era și defendor în apelul făcut de minore Ciurcu prin tutorele său.

Că prin urmare motivul invocat este neîntemeiat și în drept și în fapt.

Asupra motivului II<sup>lea</sup>.

„Exces de putere, denaturarea actului prin violarea art. 1077 din următoarele puncte de vedere“.

a) „Curtea constată în fapt că prin contractul de vânzare cumpărătorul se obligă a cumpăra și cele 410 pogoane pe preț de 2000 galbeni sub condițiune suspensivă dacă se vor câștiga.“

„Cine dăce obligațiune de a cumpăra pe un preț determinat și un lucru iarăși determinat, înțelege că această obligațiune a fost precedată de aceea de a vinde, cuvântul a cumpăra coprinde acordul voințelor două persoane a vîndătorului și a cumpărătorului aceasta cu atât mai mult cu cât și vîndătorul era semnat în act...“

„Curtea denaturând contractul face dintr'un contract de vânzare supus unei condițiuni suspensive un contract sub condiție potestative contrariu și tutulor regulilor de interpretare, a zice că vîndătorul nu era obligat a vinde este a trece peste acest lucru, că el a defipt prețului și dacă ar fi voit al vinde nu ar fi putut nici o dată să ofere pe el mai mult de 2000 galbeni“

Având în vedere că acest motiv se referă la cesțiuni de interpretare de acte, cesțiuni lăsate cu totul la suverana apreciere a instanțelor de fond întru cât însă prin interpretare nu s'ar schimba însuși natura actului.

Că recurentul ne dovedind azi cu nimica că Curtea a denaturat actul de vânzare cumpărare, invocat de recurent, motivul cată a se respinge ca neîntemeiat.

Asupra motivului III<sup>lea</sup>

„Esces de putere, eroare grosieră de fapt și de drept“.

„Curtea afirmă că tutorele a făcut recunoșteri de natură a determina soluțiunea procesului, adică că a avut posesiunea, când din toate actele din dosar rezultă că nu s'a făcut recunoșteri“.

„Eroare de drept căci tutorele având o capacitate determinată el nu putea face recunoșteri de natură a se respinge asupra minorului“.

Având în vedere că Curtea stabilește în fapt prin desbaterile urmate înaintea sa și prin actele ce'i s'au prezentat că minore Pallade a posedat cele 410 pogoane, că așa fiind nu este esact că Curtea s'a întemeiat, pentru a stabili această posesiune, pe recunoșterea tutorelui și deci acest motiv este neesact în fapt.

Asupra motivului IV<sup>lea</sup>.

„Nemotivarea în ce privește venitul și exces de putere întru cât Curtea afirmă că tutorele cunoșcea că nu'i aparține“.

Având în vedere că Curtea de Apel motivează prin mai multe considerante pentru ce minore Pallady trebuie să restituie minorei Ciurcu venitul celor 410 pogoane pe tot timpul cât le-a stăpânit întemeindu-se în fixarea cuantului acestui venit pe acte și pe expertisa făcută;

Că așa fiind nu este esact că Curtea nu și-a motivat decisiunea sa în ceea ce privește venitul celor 410 pogoane de pământ;

Considerând, în ceea ce privește excesul de putere alegat și întemeiat pe aceea că Curtea afirmă că tutorele cunoșcea că acel pământ nu'i aparținea, cu alte cuvinte că tutorele era un posesor de rea credință, că aceasta este o cesțiune de fapt, întru cât instanțele de fond sunt suverane să aprecieze dacă un posesor a fost sau nu de bună credință;

Că așa fiind și acest motiv este neîntemeiat.

Asupra motivului al V<sup>-lea</sup>.

„Nulitatea hotărârei întru cât nu s'a pronunțat față cu Ministerul Public“.

Având în vedere că prin deciziunea supusă recursului se constată că reprezentantul Ministerului Public a fost față, luând-și concluziuni la judecarea acestui proces; că prin urmare acest motiv este neesact în fapt.

Asupra motivului al VI<sup>-lea</sup>.

„Esces de putere și violarea regulilor de la vindere în privința garanției ce datorește vîndătorul.“

Având în vedere că Curtea de Apel stabilește în fapt din actele ce i s'au prezentat că Marathea nu a putut vinde minoarei Pallady de cât cea ce el cumpărase de la Kirilof, autorul minoarei Ciurcu, adică moșia Tîndărei mai puțin cele 410 pogoane ce și le rezervase.

Că prin această constatare de fapt basată pe acte, Curtea nu a violat întru nimic regulile de la vînzare și relative la garanția ce datorește vîndătorul, și deci și acest motiv este neintemeiat.

Asupra motivului al VII<sup>-lea</sup>.

„Omisiune esențială întru cât Curtea nu se pronunță asupra cererii mele de a se admite dovada cu martori.“

Având în vedere că instanțele de fond fiind suverane să aprecieze utilitatea chemării martorilor, când ele au dispus de acte și alte mijloace de convicțiune, omisiunea ce Curtea ar fi făcut nepronunțându-se asupra cererii recurentului de a se chema și martori nu este o omisiune esențială și prin urmare nu poate atrage nulitatea deciziunii.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 26 Aprilie 1894

Președenția d-lui Ch. Pherekyde, Consilier

Ministerul de Finanțe cu Mihail Caracaș

Contravențiune la legea vamală.—Dacă procesul-verbal trebuie să arate data comiterii infracțiunii și a locului unde s'a comis.—Dacă infracțiunea s'a făcut chiar în biroul vamal, arătarea datei încheerii procesului-verbal și a locului că s'a încheiat în biroul vamal este suficientă pentru îndeplinirea cerințelor legii vamale?

Când contravențiunea vamală consistă în faptul că s'a făcut o declarație falsă a felului mărfii importată, declarația făcută la biroul vamal, arătarea datei încheerii procesului-verbal de constatare și a locului că s'a încheiat la biroul vamal, este de ajuns pentru a îndeplini cerințele legii care cere să se arate data descoperirii infracțiunii și locul unde cea contravențiune s'a săvârșit.

Deciziunea 142/94.—Casată sentința tribunalului Iași secția I, dată în procesul dintre Ministerul de Finanțe cu Mihail Caracaș.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-l consilier Al. Giani.

S'a ascultat D-l Căpitanovici, avocatul recurentului Minister de Finanțe, în dezvoltarea motivelor de casare, cum și D-l F. Gesticone, avocatul intimatului Mihail Caracaș, în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului de casare.

„Exces de putere și greșită interpretare a art. 179 legea generală a vămilor.“

„Data descoperirii și locul unde s'a comis infracțiunea de și sunt formalități esențiale pentru validitatea

proceselor verbale și îndeplinirea lor însă poate să rezulte din însuși contextul procesului verbal, căci legea nu cere termeni sacramentali, este suficient ca acesta să rezulte din întregul actului ce s'a încheiat și acesta mai ales când nu este cestiuni de introducere de marfă pe locuri ascunse, ci declarațiuni false.—Așa dar tribunalul comite un exces de putere și interpretează greșit art. 179 din legea vămilor când anulează procesul verbal pe acest motiv, de și constată în sentința sa că la finele procesului verbal se indică biroul vamal și data când s'a comis infracțiunea.“

Având în vedere sentința supusă recursului.

Având în vedere că dupe cum rezultă din procesul verbal, dresat de agenții biroului vamal Iași, contravențiunea imputată intimatului de adj, consistă în aceea că, în urma declarațiunei de import, făcută de numitul pentru o cantitate de marfă, introdusă în țară prin biroul Iași, procedându-se la verificarea mărfurilor s'a constatat, pe lângă mărfurile declarate, și o cantitate de flori artificiale, care nu fusese declarată de contravenient, în urma căreia constatări densusul a fost condamnat la penalitatea prevădută în procesul verbal sus menționat;

Considerând că ast-fel fiind faptele, rămâne stabilită că declarațiunea falsă asupra felului și cantității mărfii introdusă, sau cu alte cuvinte comiterea contravențiunei, a fost făcută de intimat chiar în biroul vamal Iași și la data constatărei nepotrivirei între acea declarațiune și felul mărfii.

Considerând că în procesul-verbal se arată și acest loc și această dată, și dar când tribunalul anulează actul de constatare pentru motivul că într'ensul nu s'ar arăta data descoperirii infracțiunii și locul unde cea contravențiune a fost săvârșită, comite un exces de putere.

Pentru aceste motive, Curtea, casază.

Audiența de la 31 Mai 1894

Președenția D-lui Gr. Lahovari, Președinte

Zinca Strâmbeanu și Sița Strâmbeanu cu Colonel C. Vespeson

Moștenire.—Dacă sub Codul Caragea veneau și fetele la moștenire când defunctul lăsa și băeți și fete.

În cas când fetele nu veneau la moștenire care era obligațiunea fraților?

Acțiune.—Dacă ultimul poate opune reclamantului lipsa de calitate.

(Art. 17 al C, partea a IV-a, Cap. 3, Codul Caragea. Art. 1169 codul civil).

1) Codul Caragea recunoștea numai băeților dreptul la moștenirea părintelui lor nu și fetelor, când erau și băeți și fete, și în acest cas dacă fetele nu erau înzestrate, frații erau datori a le îndestra și mărita.

2) Intimatul într'o acțiune, are dreptul de a opune lipsa de calitate aceluia ce pretinde un drept.

Deciziunea 194/94.—Respins ca neintemeiat recursul făcut de Zinca Strâmbeanu și Sița Strâmbeanu contra deciziunii Curței de Apel din București, secția II, cu No. 152/93 dată în proces cu Colonel C. Vespescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul Consilier R. N. Opreanu.

S'a ascultat: D-nul Giani, avocatul recurentelor Zinca Strâmbeanu și Sița Strâmbeanu, în dezvoltarea motivelor

de casare, și D-nul Gr. G. Păucescu, avocatul intimatului colonel C. Vespescu, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra primului mijloc de casare :

«Violarea art. 17 al. c. part. IV, cap. III, cod. Caragea, prin faptul că noi afirmăm că nu am fost înzestrată și partea adversă neprobând nici susținând contrariul. Curtea stabilește ideea că fetele sunt excluse de la moștenire unde pendamente de condițiunea înzestrării, cea ce este contrariu textului și spiritului întregului articol 17 sus indicat.

Având în vedere că obiectul dedus în judecata instanțelor de fond, consistă în cererea făcută de recurentele de a fi în calitate de fice ale defunctului Strâmbeanu, de a fi obligat intimatul Colonel Vespescu, ca să le restituie două trupuri din moșia Dârvari, care se pretinde că se dețin de numitul fără nici un titlu.

Având în vedere că prin dispozițiile art. 17 al. c., partea IV-a cap. 3 codul Caragea, când părintele încetează din viață și lasă în urma sa și feciori și fete se recunoaște dreptul la moștenire numai feciorilor, iar în ce privește pe fete, dacă sunt neînzestrate frații sunt datorii a.e înzestra și căsătorii.

Considerând că Curtea de Apel, constată prin decisiunea supusă recursului că tatăl recurentelor a încetat din viață în anul 1862, sub imperiul codului, Caragea, lăsând în urma sa și băcți și fete :

Că prin urmare față cu principiul stabilit mai sus recurentele neavând nici o vocațiune la moștenirea tatălui lor, întru cât există și frații nu pot avea nici acțiunea în revendicarea averii tatălui cu titlul de moștenire și din acest punct de vedere mijlocul invocat se găsește nefondat.

Asupra motivului al II-lea .

„Eroare grosieră de fapt, esces de putere și violarea principiului de drept că un usurpător al unei averi succesoriale nu poate opune lipsa de calitate adică, de vocațiune de moștenire, ci numai aceia care densii ar avea vocațiuni, în spetă frații săi reprezentanții lor (ayant cause). Dar frații noștri nici săi judecat pentru cei 250 de stânjeni, ci numai pentru cei 133 stânjeni care au făcut obiectul vânzării către Mincu și de acesta la colonelul Vespescu intimatul de astăzi (V. decisiunile No. 23/66 s. III și 200/78 secția I a Curții din București și actul de vânzare din 62 Mincu). Violând cu modul acesta și principiul autorității lucrului judecat (art. 1201 cod. civ.)

Având în vedere că din principiul stabilit de art. 1469 codul civil, care impune reclamantului, obligațiunea de a-și dovedi pretențiunea resulta implicit și pentru intimat dreptul de a opune lipsa de calitate aceluși ce pretinde un drept.

Că acest principiu fiind general, urmează neapărat, să și aibă aplicațiunea și în specia de față.

Considerând că pe lângă aceasta, rezultă din decisiunea Curții de Apel, că o asemenea acțiune a fost intentată intimatului pentru revendicarea acelor trupuri de moșie mai întâiu de către unul din fii majori al tatălui recurentului și în urmă de către tutorele fiului minor, și ambele aceste acțiuni au fost respinse în mod definitiv.

Că prin urmare și acest motiv cată a fi respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

## INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 25 Aprilie 1894

Președenția d-lui N. Mandrea, Consilier

Epitropia Aședămintelor Nifon Mitropolitul cu Primăria Capitalei București

Expropriere. — Primăria comunei București. — Dacă primăria comunei București poate expropria în total imobilul atacat prin alinierea unei strade existente, prin deschiderea unei piețe noi, prin deschiderea unei strade noi, și prin prelungirea unei strade existente.

Legea din 1 Iunie 1893 privitoare la exproprierea com. București. — Dacă este constituțională. — Dacă prin această lege se deroagă la legea de expropriere din 1864.

Exces de putere. — Dacă există exces de putere când tribunalul nu se pronunță asupra unei cesțiuni ce nu ia fost propusă de parte.

(Art. 4 legea din 1 Iunie 1893. — Art. 19 din Constituțiune. — Legea de expropriere din 1864).

Primăria comunei București poate, după art. 4 al. 3 din legea din 1 Iunie 1893, să exproprieze cu totul imobilul atacat prin alinierea unei strade existente sau unei piețe deschisă din nou, și acest drept 'l are primăria nu numai când are să se deschidă o piață din nou, ci și când are a se deschide o stradă din nou, sau când o stradă existentă are a fi prelungită.

2) Dispozițiunile din art. 4 din această lege din 1 Iunie 1893, prin care se acordă primăriei com. București asemenea drepturi, nu este neconstituțională, căci prin art. 19 din Constituțiune, se prevede că legi speciale vor regula modul expropriațiunei, și sus menționata lege nu este de cât o regulare în cât privește interesele speciale ale orașului București.

3) Legea din 1 Iunie 1893, derogând dispozițiunilor legii de expropriere din 1864, nu se mai poate invoca violarea dispozițiunilor din legea din 1864 în casurile când prin legea din 1893 s'a derogat la acele din pozițiuni.

4) Nu există exces de putere din partea tribunalului când nu s'a pronunțat asupra unei cesțiuni ce nu i-a fost propusă de parte.

Decisiunea 292/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de Epitropia Aședămintelor Nifon Mitropolitul contra sentinței tribunalului Ilfov, secția II cu No. 422/93.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul consilier G. Liciu.

S'a ascultat D-nul P. Grădișteanu, avocatul recurentei Epitropii a aședămintelor Nifon Mitropolitul, în dezvoltarea motivelor de casare, și D-nul N. Procopescu, avocatul intimatei Primării, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Prin exces de putere se face în specie aplicațiunea legii din 1 Iunie 1893, art. 4 al. c când s'ar admite că această lege este aplicabilă în specie, că în virtutea acestei legi se poate expropria pentru deschidere de nouă Bulevarde nu numai atât cât e necesar, dar întreaga proprietate, ori cât ar fi de mare, o asemenea lege ar fi inconstituțională».

Considerând că mai întâiu este a se ști dacă prin sentința tribunalului Ilfov se violează legea din 1-iu Iunie 1893, că în această privință conform art. 4 alin. 3. Primăria București poate expropria în totul imobilul atacat prin alinierea unei strade sau piețe deschise din nou ;

Că acest drept l-are Primăria, nu numai când are a se deschide o piață din nou, ci și când are a se deschide o stradă din nou, sau când o stradă esistentă are a fi prelungită, că din cauza expresiei «aliniere» din întâia parte a aliniatului, nu se poate mărgini acel drept al primăriei, numai atunci când ar fi vorba de aliniere în opoziție cu deschiderea de strade, pentru că ar fi nerațional a l'acorda un drept atât de esorbitant, când ar fi vorba numai de aliniere de strade, nu însă când e vorba de deschiderea unei strade noi, sau de prelungirea unei strade.

Că această intenție a legiuitorului pentru aplicarea dispoziției alin. 3 art. 4 din legea de deschidere sau prelungire de strade, se revelează prin a doua parte a aliniatului prin care se indică tocmai, că nu are Primăria acel drept când e vorba de alinierea ordinară, în cât ast-fel legea aceasta nu e violată prin dreptul acordat primăriei de sentință d'a espropria întreg imobilul al așezămintelor Mitropolitul Nifon pentru prelungirea bulevardului Municipal.

Considerând că legea din I-iu Iunie 1893 în dispoziția din art. 4 alin. c. nu e nici neconstituțională pentru că după art. 19 alin. ultim din constituție, legi speciale au a regula nu numai procedura, ci și modul de espropriere și acea lege nu e de cât o regulare în cât privește interesele speciale ale orașului București, că de aceea sub ambele raporturi motivul întâi are a fi respins.

#### Asupra motivului II<sup>lea</sup>

«Prin esces de putere trib. consideră ca abrogată prin această lege, dispozițiunile legii de expropriere, care rezervă expropriatului dreptul de rescumpărare asupra terenului care nu se întrebunțează la destinațiunea de utilitate publică».

Considerând că legea din I-iu Iunie 1893 derogând dispozițiilor legii de expropriere din 1864 pentru acesta și intru cât se derogă, nu se mai poate invoca dispozițiile legii din 1864 ca violate, de aceea se respinge.

#### Asupra motivului III<sup>lea</sup>

«Prin esces de putere trib. pronunță exproprierea nici asupra întregului teren, ci pentru atât cât s'a făcut de Primărie, lăsând Epitropiei parcul de teren care nu l' poate fi de nici un folos».

Considerând că asupra cestiunii coprinsă în motiv, nu s'a făcut nici o propunere la tribunal, nici tribunalul n'a avut a se pronunța în cât nu există esces de putere.

Pentru aceste motive, Curtea recursul respinge.

### CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

*Audiența de la 9 Maiu 1894.*

#### Președenția d-lui **G. D. Economu**, Membru

Căpitan Ciulei cu **D. Bârzescu**

Decisiunea civilă No. 97

Contestațiune.—Esecutare pe fața pământului a unei hotărnicii.

Judecător delegat.—De cine trebuie să fie delegat judecătorul însărcinat cu esecutarea pe fața pământului a unei hotărnicii.—Dacă o asemenea esecutare este nulă când judecătorul a fost delegat numai de președinte.

(Art. 32 din regulamentul de hotărnicii și art. 598 din procedura civilă.)

*Judecătorul însărcinat cu esecutarea pe fața pământului a unei hotărnicii trebuie să fie delegat*

*de complectul tribunalului, iar nu numai de președinte.*

*Ast-fel este isbită de nulitate esecutarea când se va dovedi că judecătorul însărcinat a o face a fost delegat numai de președintele tribunalului.*

S'a ascultat D-nii Antonescu și Fortunatu, avocații contestatorului Căpitan Ciulei, în desvoltarea contestațiunei și D. C. Poppescu, avocatul intimatului D. Bârzescu, în combateri,

#### Curtea deliberând,

Având în vedere contestațiunea făcută de căpitan Ciulei în contra executării decisiunii acestei Curți cu No. 365, din 1874 și No. 4 din 1880, date asupra sentinței cu No. 7 din 1872, care confirmă planul și hotărnicia moșiei Ibănescii Pulusul sau Gura Dasagelor, fostă proprietate a Statului, iar acuma a D-lui Bârzescu, despre moșia Urlueasca a contestatorului.

Având în vedere susținerile orale ale părților, concludsiunile scrise atașate la dosar și actele prezentate.

Având în vedere că contestatoarele s'a întemeiat în susținerea contestațiunei, prin care tinde la anularea actului de executare, între alte motive și pe acela că judecătorul tribunalului care a făcut esecutarea a fost delegat numai de președintele tribunalului, iar nu de complectul aceluși tribunal, după cum cere art. 32 din regulamentul de hotărnicie și art. 598 din proc. civ.

Având în vedere că din menționatul act de executare cu data de 10 Iunie 1892 încheiat de D-l membru al tribunalului Olt și inginerul hotarnic B. Pisone, rezultă că executându-se pe fața pământului planul și hotărnicia moșiei Ibănești, a intimatului, despre moșia contestatorului Urlueasca lucrată de inginerul P. Popescu în anul 1855, s'a așezat ast-fel, în conformitate cu art. 32 din regulamentul de hotărnicie, hotarele definitive dintre aceste vecinătăți;

Considerând că în vederea importanții unei asemenea operațiuni în care opiniunea judecătorului delegat prevalează pe aceea a inginerului, legiuitorul nu s'a mulțămît cu dispoziția generală a art. 598 p. civ. ci a mai prevădut în mod espres și în art. 32 din regulamentul de hotărnicii că în acest cas judecătorul însărcinat cu această operațiune va fi delegat de tribunal;

Având în vedere că, în speță, din desbaterile urmate și din lucrările dosarului de executare, se constată că judecătorul tribunalului Olt, care a făcut această executare, nu a avut o atare delegațiune a tribunalului, ci numai a președintelui singur;

Că ast-fel, acest judecător ne având delegațiune de a instrumenta în conformitate cu legea, lucrarea sa este isbită de nulitate și dar contestațiunea urmează a fi admisă din acest punct de vedere

Pentru aceste motive Curtea, admite apelul făcut.

(ss.) C. D. Economu, I. Duca, C. Manolesou, M. Iulian și Al. Coslescu.